

følge „Danmark“, har der bestandig været foreslaaet en Bestemmelse, der gjorde, at det for Regjeringen var af Interesse at udbringe den størst mulige Sum. Der har, med andre Ord, bestandig været foreslaaet Bestemmelser, som garanterede den bevilgende Magt, at der udbragtes en tilstrækkelig Sum. En saadan Garanti vil ikke kunne naaes her ad den directe Vej, da vi ikke kunne paavise en Sum som Minimum; men derimod naaes det Samme ved Bestemmelsen om den senere Stadsfæstelse. Naar den ærede Ordfører henviste os til den Tillid, man skal have til Regjeringen, og henviste til, at, hvis man ikke kan nære en saadan Tillid, skal man søge at faae Regjeringen fjernet, da troer jeg dog at maatte bemærke, at en Minister kan varetage sine Forretninger ganske fortræffeligt, skjøndt han maaskee har en meget feilagtig Opfattelse af Salgsprisen for Byggegrunde, saa at, om en Minister i et saadant Punkt var uenig med Rigsdagen, var der dog ikke den fjerneste Grund for denne til at nægte ham sin Tillid. Dertil kommer, at i Virkeligheden er denne hele Tale om at søge at faae en Minister fjernet efter vore Forhold ikke Andet end et skjont Eventyr. Fordi man har en afvigende Mening fra Ministeriets, er vor Udvikling dog ikke saaledes, at man derfor kan faae Regjeringen fjernet. — Hvad de reent formelle Forslag, som jeg har stillet, angaaer, da har den ærede Ordfører udtalt, at han erkjendte, at der muligviis i dem laa nogle Forbedringer, muligviis forbundne med nogle Mangler, og at han vilde tage dem i Betragtning til tredie Behandling. Hermed er jeg fuldstændig tilfredsstillet, og jeg skal ikke trætte det høie Thing med en Afstemning derover; naar den ærede Ordfører og de andre dygtige Mænd, der ere i Udvalget, ville have deres Opmærksomhed henvendt derpaa, skal jeg med den største Fornøielse tage mine Forslag under Nr. 1, 3 og 5 tilbage. Jeg kunde maaskee dertil føie mit Forslag under Nr. 11, men da dette Forslag har vundet Udvalgets Tilslutning, seer jeg dog ikke nogen Grund til at tage det tilbage. Det er altsaa Forslagene under Nr. 1, 3 og 5, som jeg tager tilbage.

Ordføreren: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Ordføreren: Det er den, at, naar Forslaget under Nr. 3 tages tilbage, synes det at være en Selvsølge, at ogsaa Forslaget under Nr. 2 tages tilbage.

Formanden: Naar Forslaget under Nr. 3 tages tilbage, bortfalder Forslaget under Nr. 2 af sig selv.

Da Ingen optog de stillede Forslag, vare de bortfaldne.

Strabbe: Hvad de øvrige Forslag angaaer, da skal jeg med Hensyn til Forslaget under Nr. 4, der gaaer ud paa, at der, før Taxationen efter § 2 foretages, skal fastsættes Retning og Brede af en Forbindelsesbane mellem Banegaarden og Havnen, kun sige dette, at, naar den ærede Ordfører indvendte derimod, at Banelinien fornuftigviis ikke vilde komme til at gaae over private Grunde, saa indeholder denne Paastand om, hvad der fornuftigviis skal skee, netop det, jeg frygter for, nemlig at man skal træffe en Afgjørelse paa et for tidligt Standpunkt, inden Sagen endelig er undersøgt, netop fordi man anseer det for en Selvsølge, at Banen ikke vil komme til at gaae der og der, medens man ved den simple Bestemmelse, jeg har foreslaaet, og som dog, som det siges, ikke spiser Brød, ikke kræver nogen Udgift, kan sikke sig mod en saadan for tidlig Afgjørelse af Banelinies Retning. Naar den ærede Ordfører siger, at det er den urette Paragraph, hvortil jeg har stillet mit Forslag, saa betvivler jeg dette. I denne Paragraph staaer anført Tiden, naar Taxationen skal foretages, og dette Tidspunkt fastsættes ved, at Taxationen er betinget af Noget, der skal skee iforveien; det, der skal skee iforveien, er Fastsættelsen af disse Færdselsveies Retning og Brede, og dertil føier jeg den anden Færdselsveis, nemlig Forbindelsesbanens Retningslinie. Det er altsaa fuldkommen rigtigt, at jeg har stillet mit Endringsforslag til denne Paragraph; det maa have sin Plads mellem Betingelserne for Indtrædelsen